

tilsætte en eller anden Bestemmelse, og jeg skal i al Korthed nævne de enkelte Paragraffer. Jeg hører af den højtærede Justitsministers Foredrag, at der har været rejst Spørgsmaal om, hvorvidt der ikke skulde finde en særegen Vigilerings Sted, navnlig ved Nattetid; dette vilde jeg finde meget tiltalende. En saadan Vigileren behøver vel ikke at finde Sted til enhver Tid om Dagen og Natten, men under visse Omstændigheder kan det vistnok være meget hensigtsmæssigt, om noget saadant blev gennemført. Jeg vil overhovedet med Hensyn til § 2 2det Stykke gøre den Bemærkning, at Lovforslagets Affattelse saaledes, at Strandfogden derefter kan forholde sig ganske passiv, indtil han har modtaget Underretning om, at et Stib er strandet, eller at det er i Begreb med at strande og ikke kan klare sig selv, ikke er heldig. Efter min Mening burde det høre til Strandfogdens Pligt selv at føre Tilsyn med Forholdene; han skulde ikke kunne sidde ganske rolig i sin Stue og vente, indtil nogen kommer og bringer ham Underretning om, at Strandning har fundet Sted. Jeg synes, at det er naturligt, navnlig naar der er Uvejr, Storm o. s. v., at Strandfogden selv fører et vaagant Øje med, hvad der foregaar og ikke afventer Underretning derom. Denne min Tanke falder altsaa sammen med, hvad jeg har Grund til at tro, hvad der fra andre Sider er blevet omtalt. Med Hensyn til sidste Stykke i § 3 gør jeg kun den Henstilling, om man ikke kunde overlade Passætelsen af de i denne Paragraf omhandlede Erstatninger og Betalinger til Politimesteren, ligesom man har gjort det i § 2 første Stykke med Hensyn til den der omtalte Godtgørelse. For saa vidt man ikke er fornøjet med Politimesterens Ansættelse af Erstatningen, kunde man aabne Udgang til at klage til Amtmanden, men i første Instans forekommer det mig, at det maaske kunde simplificere Sagen at henlægge til Politimesteren at træffe disse Afgørelser. I det sidste Stykke af § 8 udtales den selvsørgelige Sætning, at „Skipperen eller den, der godtgør fornøden Befuldmægtigelse fra Ejeren, kan til enhver Tid give Afkald paa det offentliges Bistand og selv overtage den videre Ledelse af Bjærgningen mod at stille den efter Politiets Skøn fornødne Sikkerhed for de paaløbne Omkostninger og Bjærgelønnen.“ Jeg gaar ud fra, at det er Meningen, at man ved dette Ord „Bjærgeløn“ kun har tænkt paa den allerede fortjente Bjærgeløn og derimod ikke paa den Løn, som for Fremtiden skal fortjenes af de Personer, med hvem Skipperen eller Ejeren træf-

fer frivillig Overenskomst. Det vilde i alt Fald være noget ganske nyt, om der skulde stilles Sikkerhed for den ene Kontrahents Betaling af den anden, naar det er et aldeles privatretligt Forhold. Jeg nævner i Forbindelse hermed, at naar det i § 19 hedder: „Efter Bjærgningen ikke under Politiets Ledelse, er den, som forestaar Bjærgningen, ansvarlig for de Omkostninger, der i Medfør af denne Lov skulde afholdes af Strandingsmassen,“ antager jeg, at der dermed kun kan være stillet til den Omkostning, der omhandles i §§ 3, 16 og 17, det er med andre Ord Erstatning for de Ødelser, der der omtales, og ligesledes Betaling til Politimesteren og andre Bestillingsmænd, som have Krav paa at faa en vis Godtgørelse, hvorimod der jo vel ikke kan være Tale om, at den, der forestaar Bjærgningen, naar det er et aldeles privat foretagende, skulde blive ansvarlig for de Omkostninger, der skulde afholdes af Strandingsmassen, inklusive Bjærgelønnen. — Ved § 16 maa jeg gøre den Erindring, at det forekommer mig, at de Dagpenge, der vare bestemte for Politimesteren i Lovforslaget, kunde være smaa nok, men de ere gjorte endnu mindre ved den Forandring, der er foretagen i Landstinget. I Forslaget var der bestemt 3 Kr. for 6 Timer, her er der sat 6 Kr. i Dagpenge, hvilket vel efter Omstændighederne maa forstås som 6 Kr. for 24 Timer. 3 Kr. pr. 6 Timer kunde efter Omstændighederne være smaa nok, men det vilde dog, naar Politimesteren var nødt til at være borte i 24 Timer, blive 12 Kr. 6 Kr. er virkelig efter min Formening for lidt, naar den vedkommende kan være nødt til at være borte om Natten med. Meget hyppigt vil han maaske faa frit Kvarter, det skal jeg indrømme, men det kan man ikke løbe an paa eller passende forlange. Hvis den paagældende Embedsmand var nødt til at skaffe sig det nødvendige f. Eks. paa en Kro eller et Hotel, kunde det nok være, at de 6 Kr. blev lidt for smaa. Det forekommer mig at ligge meget nær paa dette Punkt at følge, hvad man efter adskillig Forhandling blev enig om i Aaret 1892, nemlig i Loven om Soretter, hvor Dagpengene bleve bestemte til 8 Kr. Jeg kan ikke se andet, end at der i Virkeligheden er en overmaade god Analogi til Stede i disse Tilfælde. Endnu vil jeg bemærke, at i § 10 har man i Landstinget for Tydeliggørelsens Styld sat ind, at det er ikke blot Stibets Ejer men ogsaa Godssets Ejer, som skal indfalde; men derimod har man efter min Formening glemt i den Forbindelse at rette Ordet „Ejeren“, der findes i 6te Linie af samme Paragraf,